

Hồi Thứ Nhất

DƯỚI CHÂN BẮC ĐẦU DI DÂN GẶP GIA NẠN

Mầm lửa cách một dốc núi xông thẳng lên trời, một luồng khói đen ngùn ngụt hòa vào mây xanh. Đám lửa hừng hực đỏ cháy phía bên sườn núi. Đây tuyệt đối không phải lửa rừng càng không phải đốt núi. Đó là...

Kim Tiểu Sơn vừa bước khỏi rừng đã nhìn thấy đám lửa đó. Đám lửa làm chàng giật mình kinh hãi.

Ném rơi con heo rừng đang vác trên vai Kim Tiểu Sơn chạy cuống loạn nhắm dốc núi cách ngoài ba dặm đó. Xa xa, chàng nhìn thấy ngôi nhà cực khổ trăm bề chàng mới dựng thành đã cháy hết rồi. Lúc đầu chàng chỉ lẩm bẩm:

– Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu của ta.

Nhưng khi chàng sắp đến cạnh đám lửa cháy gần tàn đó thì đã lớn tiếng kêu la và chạy nhanh về phía đó. Chàng không ngớt gào lên:

– Tiểu Tiểu, Cữu Tử.

Gần đó có một con suối nhỏ Kim Tiểu Sơn chạy ra sau đám lửa chụp một thùng nước, tay nhanh xách lấy nước suối tạt vào đám lửa. Nhưng chỉ là chung nước đổ vào hỏa diệm sơn, hoài công vô ích.

Lửa tắt rồi. Đó là vì hai gian nhà gỗ đã cháy sạch chứ không phải nhờ Kim Tiểu Sơn tạt nước dập lửa.

Trong đám lửa tàn Kim Tiểu Sơn kéo ra hai thi thể. Đó là hai thi thể một lớn, một nhỏ đã bị đốt cháy đen. Kim Tiểu Sơn quên cả khóc, chỉ một mực ôm thi thể tương đối lớn đó, tay trái vuốt ve nhẹ nhàng, trong miệng không ngừng lẩm bẩm:

– Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu. Đây là giấc mộng thôi. Chỉ có trong mộng mới xảy ra việc li tan không hiểu được này. Mau, nàng mau tỉnh dậy, còn có Cữu Tử con của chúng ta. Chúng ta đều đang gặp ác mộng mà thôi!

Ác mộng cũng có lúc tỉnh lại. Sự thật vĩnh viễn là sự thật. Kim Tiểu Sơn không thay đổi được cảnh ngộ của mình, giống như một người vĩnh viễn không thay đổi được vận mệnh của mình vậy.

Thế là khi đám khói dày đặc dần dần tan mờ đi Kim Tiểu Sơn cuối cùng ôm thi thể khóc rống lên. Tiếng khóc chàng cảm trời động đất. Đôi tay ôm chặt thi thể cứ run run. Bất ngờ một tiếng “keng” vang lên. Một nút áo bằng đồng đã bị đốt đỏ cả màu sắc rơi trên nền đá. Đó là nút áo từ trong kẻ tay đã bị đốt cháy của Tiểu Tiểu rơi ra.

Kim Tiểu Sơn vội quệt nước mắt, nhặt lên tỉ mỉ quan sát:

– Đây không phải là đồ vật nhà chàng, tuyệt đối không phải đồ vật nhà

chàng. Chàng lại nhảy bật lên tìm kiếm thi thể nhỏ bé nhưng cũng không tìm được gì. Thế là chàng nghiêng răng chửi lẩm bẩm:

– Gian tặc giết người cướp của, xong rồi cho một ngọn lửa, thật đáng hận!

o O o

“*Xin hỏi quê cha đất tổ ở đâu? Sơn Tây, Hồng Động, Đại Hòe Thụ?*”

Lai lịch của câu nói này khởi phát từ sau cuộc khởi nghĩa của Lý Tự Thành cuối đời Minh về sau. Người Sơn Tây di dân về phía nam. Quan lại ở vùng Đại Hòe Thụ, Hồng Động lo việc đốc thúc di dân. Diễn cố bắt đầu từ đây.

Sau khi Kim Tiểu Sơn kết hôn ở gia hương cũng chỉ cư trú không quá hai năm thì gặp phải cuộc cưỡng ép di dân. Chàng mang theo thê tử đi về phía nam. Phu thê trẻ tuổi chỉ cần có sức lực. Trung Nguyên đất lớn, vật nhiều. Gia đình chàng không thể bị đói kém. Hiện giờ Kim Tiểu Sơn nhìn lên cảnh mộng đẹp đang ra hoa kết quả đã bị phá tan hoang. Đây là sự mất mát đến tận cùng.

Thật là giang sơn vĩnh viễn. Đời người chớp mắt lại thăng trầm! Năm nay Kim Tiểu Sơn mới hai mươi ba tuổi, trong chớp mắt đã già đi nhiều. Kim Tiểu Sơn đào mộ chôn vợ con dưới chân núi. Chàng loạng choạng đi về phía bắc, mặt đầy nước mắt, lòng bi phần. Chàng như mất hồn, bước đi như không mục đích.

Kì thực chàng có mục đích. Chàng muốn trở về quê nhà vì phụ mẫu Tiểu Tiểu vẫn còn đó. Chàng phải báo rõ chuyện bất hạnh này với song thân Tiểu Tiểu.

Một đồng cũng không có vì ngay cả một miếng bạc mỏng treo trên cổ Cửu Tử, đứa con nhỏ của chàng cũng không cánh mà bay.

Tìm đến con heo rừng chàng đã săn được Kim Tiểu Sơn vác lên vai. Trời sắp tối rồi chàng cũng sắp đến Trùng Dương trấn. Một tòa thành đất, tường vuông vức, cổng thành cao khoảng ba trượng ba, nền đường lát bằng đá tảng, bốn bề vắng vẻ. Khi Kim Tiểu Sơn vác con heo rừng vào thành khiến không ít người vây lại nhìn xem.

Trước cửa một khách điểm có một tiểu nhị đứng trên bậc thang nhìn chàng. Kim Tiểu Sơn bèn đặt heo rừng xuống đất hỏi tiểu nhị:

– Ta muốn tìm chưởng quầy của các người nói chuyện.

Tiểu nhị gật gật đầu cười nói:

– Người chờ một chút!

Vốn không cần chờ vì tiểu nhị chưa vào điểm một tráng hán mũi mặt có vài vết sẹo từ trong điểm đi ra. Tiểu nhị cười nói với Kim Tiểu Sơn:

– Đây là chưởng quầy của ta.

Kim Tiểu Sơn vội vã chấp tay nói:

– Chưởng quầy, tại hại sắn được heo rừng, muốn đổi ít ngân lượng làm lộ phí, nhiều ít không tính toán, chưởng quầy xem xem.

Chưởng quầy vừa xem mỉm cười thốt:

– Không sai! Quả là một con heo rừng.

Ngoảnh đầu lại nói với tiểu nhị đứng một bên:

– Lấy cân ra đây, xem nặng bao nhiêu hãy tính.

Chớp mắt tiểu nhị đã từ trong điểm gánh ra một cây cân lớn, một cái đòn và một sợi dây thừng. Tiểu nhị và Kim Tiểu Sơn hai người hợp lực khiêng lên. Chưởng quầy đích thân cầm cân. Có thể nói chưởng quầy này quá tỉ mỉ, để đầu cân dốc lên, không chịu để đầu cân dốc xuống, rồi vội vã cầm quả cân lên kêu lớn:

– Nặng sáu mươi tư cân, coi như là một con heo rừng lớn.

Trên gương mặt thất thần của Kim Tiểu Sơn không biểu lộ tình cảm. Tiểu nhị quay qua chưởng quầy mỉm cười nói:

– Heo rừng còn ngon hơn cả heo nhà, mỡ ít thịt nhiều, cả cái bao tử ăn cũng rất ngon.

Chưởng quầy vừa nghe trợn mắt nhìn tiểu nhị khiến tiểu nhị tự biết mình lỡ lời, vội cầm cân trở vào trong điểm. Gã chưởng quầy nói:

– Thấy tướng người và nghe tiếng nói của các hạ dường như là người phương bắc di dân đến đây, rời quê nhà xông pha thiên hạ. Quả thật cũng chẳng dễ dàng gì. Cũng được, ta cho các hạ năm lượng bạc.

Kim Tiểu Sơn lòng biết rõ nếu như không phải gặp nạn nhà bị thiêu rụi với giá năm lượng bạc chàng tuyệt đối không bán. Nhưng trước mắt...

– Ta nói rồi, tùy chưởng quầy định đoạt, ta không tính toán. Năm lượng thì năm lượng. Ta còn muốn trọ điểm này một đêm.

Chưởng quầy vừa nghe cười ha hả:

– Mời vào! Ở Trùng Dương trấn cũng chỉ có một khách điểm của ta thôi.

Kim Tiểu Sơn giúp tiểu nhị khiêng con heo rừng vào trong. Kim Tiểu Sơn biết rõ năm lượng bạc là lộ phí về quê hương nếu không tiết kiệm ăn uống e rằng khó có thể đi đến nơi. Đêm đó chàng chỉ gọi một bát mì dù cho chàng đã thấy trong điểm có mấy miếng thịt heo rừng nướng thơm phức. Chàng chỉ đành nuốt khan nước bọt mà thôi.

Trong khách điểm đêm nay tổng cộng có hai người khách trú ngụ. Trừ Kim Tiểu Sơn ra còn một người, lại là một lão già bệnh hoạn.

Lão già nằm ngủ trên giường đất, tiếng tăng hắng cùng những tràng ho liên tiếp không ngừng khiến cho Kim Tiểu Sơn lại tỉnh giấc, năm lần bảy lượt đều không ngủ được. Lại thêm gia cảnh lâm thảm kịch, tâm tình đau đớn bồn chồn.

Nhưng sau khi chàng nhìn thấy lão già tâm sự nặng nề của chàng càng thêm to, vì lão già không ngừng quay qua nhìn, đôi mắt thâm quầng, đôi môi khô khốc lại, đang run rẩy dưới tấm mền rách.

Kim Tiểu Sơn lần bước đến bên lão già hỏi:

– Lão tử, lão là...

Chớp đôi mắt, lão già run rẩy hàm râu trắng nói:

– Vừa đói lại vừa bệnh, đã như vậy còn là con người không?

Kim Tiểu Sơn giật mình nói:

– Lão có thể ăn được không?

Lão già gật gật đầu nói:

– Một bát mì nóng là tốt nhất nhưng mà...

Kim Tiểu Sơn lập tức bước ra khỏi phòng gọi tiểu nhị nói:

– Lão nhân gia này muốn bát mì, mau mau mang đến đây.

Tiểu nhị ngẩn người lạnh lùng nói:

– Khách quan trả tiền?

Kim Tiểu Sơn:

– Một bát mì đáng giá mấy hào! Tính vào phần ta, được chứ?

Không ngờ lão già trên giường hỗn hển nói:

– Chàng trẻ tuổi bảo hấn cho thêm hai quả trứng gà.

Kim Tiểu Sơn ngoảnh đầu nhìn lão. Tên tiểu nhị đã sớm nghe trước hỏi:

– Thế nào, muốn thêm không?

Kim Tiểu Sơn cắn răng nói:

– Thêm cho lão!

Thoáng chốc tiểu nhị đã đưa bát mì nóng vào trong phòng khách, quả thật bên trên có để hai quả trứng sắp đổi thành màu đen.

Lão già nghiêng mình ăn. Thoáng chốc đã hết tô mì và hai quả trứng gà khiến Kim Tiểu Sơn đứng bên cạnh sửng sờ

– Lão tử, bây giờ lão có thể ngủ được chưa?

Lão già chùi bộ râu gật gật đầu đáp:

– Ta ngủ không được nhưng ta ráng không kinh động mi. Tiểu tử, mi đi ngủ đi.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Lúc này vẫn bối cũng ngủ không được.

Sau một hồi trầm mặc suy nghĩ lão già hỏi:

– Tiểu tử mi danh tánh là gì?

– Kim Tiểu Sơn

– Quê hương ở đâu?

– Từ Hồng Động Sơn Tây qua đây.

Lão già đằng hắng một tiếng nói:

– Vậy thì phải có nhà cửa, gia quyến. Tiểu tử, nhà mi ở đâu?

Kim Tiểu Sơn muốn khóc nhưng chàng vẫn nằm trên giường, hít mạnh một hơi chàng nói:

– Ở không xa phía bắc đập chắn nước Hoàng Long.

Lão già ho suyễn hỗn hển một hồi lại nói:

– Đập chắn Hoàng Long gần núi hoang. Nơi đó hoang lạnh lắm.

Kim Tiểu Sơn cắn môi nói:

– Nhà của tiểu bối ở đó đã mất rồi! Tiểu bối muốn đi về Sơn Tây.

Lão già quay mặt nhìn Kim Tiểu Sơn nói:

– Về quê sao? Nhà mi tại sao không mất?

Kim Tiểu Sơn sờ sờ hành lí chỉ có năm lạng bạc ngoài ra còn một nút đồng đã bị thay đổi màu. Chàng như nằm trong cơn ác mộng mất hồn nhìn lên xà nhà nói:

– Một trận lửa lớn thiêu rụi nhà cùng thê tử tiểu bối và tất cả đồ đạc, cháy đốt hết rồi!

Đáng thương thay!

Sau một trận thở hỗn hển lão già hỏi:

– Trận hỏa hoạn đó tại sao phát lên? Không cẩn thận? Hay bị ác nhân phóng hỏa?

Kim Tiểu Sơn nghiêng răng kèn kẹt:

– Đốt, giết. Nhưng không biết bọn tâng tận lương tâm nào?

Lão già giật mình rồi lạnh lẽo hỏi:

– Tiểu tử, ngươi không ở lại đây truy tìm hung thủ? Tại sao lại phủ tay bỏ đi vậy?

Kim Tiểu Sơn ngược mặt nói:

– Hạng chui đầu rút cổ còn muốn trả thù. Nhưng mà thiên hạ bao la thế này tiểu bối đến đâu tìm được thù nhân? Hơn nữa, Kim Tiểu Sơn xưa nay chỉ biết săn bắn, trồng trọt. Vạn nhất cừu nhân hãm hại tiểu bối không phải chết không oan uổng sao?

Lão già chăm chú nhìn Kim Tiểu Sơn một lát, trầm tư một hồi rồi hỏi:

– Tiểu tử, mi có muốn học bản lĩnh không?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Học bản lĩnh? Học với ai?

Lão già đưa tay chỉ vào mũi mình:

– Đường nhiên là học với lão phu này.

Kim Tiểu Sơn cười ha hả đưa tay kéo mền đắp cho lão già nói:

– Lão nhân gia ngủ đi. Sáng sớm ngày mai vẫn bối còn phải lên đường nữa.

Kim Tiểu Sơn cười thâm trong bụng:

– Mắt thấy người sắp đoạn hơi tắt thở lại khoát lác muốn dạy mình học bản lĩnh. Nhất định lão già này bị điên rồi. Mặc kệ, chi bằng ngủ sớm ngày mai lên đường.

Lão già cười khó nhọc nói:

– Tại sao mi không lên tiếng?

Lão già liên tiếp hỏi mấy lần Kim Tiểu Sơn chỉ giả vờ ngủ say. Không lâu quả thật tiếng ngáy của chàng vang dậy, hồn đã vào cõi mộng rồi.

o O o

Đêm, lẽ ra là đêm yên tĩnh. Chỉ có hai người khách nằm trong khách điếm, nhưng trái lại không cách nào yên tĩnh để ngủ. Lão già không dứt tiếng ho khiến Kim Tiểu Sơn lúc ngủ lúc say, lúc chập chờn lúc tỉnh giấc.

Kim Tiểu Sơn đau thương bi phận, chốc chốc nằm mộng thấy hiền thê Lâm Tiểu Tiểu và con nhỏ Kim Cửu Tử cứ chạy về phía chàng. Thế là cả một đêm Kim Tiểu Sơn có hồ không ngủ.

Trời sáng, Kim Tiểu Sơn nhẹ nhàng bò khỏi giường, bước đi hai bước chột nghe lão già trên giường gọi:

– Gọi cho ta một bát canh thịt dê và hai cái bánh nướng hạt vừng.

Kim Tiểu Sơn ngẩn người định nói:

– Lão đã muốn ăn sao không xuống giường mà đi ăn. Lại nữa mình cũng muốn tiện tặn ăn hai cái bánh bao rồi lên đường. Nhưng Kim Tiểu Sơn không thốt nên lời, lại nói:

– Được rồi, vẫn bối gọi tiểu nhị đưa vào. Nhưng tại hạ muốn lên đường lão tử hãy tự mình bảo trọng.

Dứt lời chàng không nghe lão già nói gì bèn ngoảnh đầu đi. Kim Tiểu Sơn đến trước điếm, phở kị trong điếm đang vận tất bật thấy Kim Tiểu Sơn đang đến bèn vội nghênh tiếp:

– Khách quan dậy rồi, muốn dùng gì không?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Trước tiên đem đến cho lão nhân gia bên trong một bát canh thịt dê và hai cái bánh hạt vừng. Cho ta hai cái bánh bao. Xong rồi tính tiền luôn, ta còn phải lên đường gấp.

Phổ kị gật đầu hỏi:

– Khách quan ăn hai cái bánh bao, lão già đó trái lại được ăn canh thịt dê. Coi như lão già đó ăn thịt của khách quan rồi. Lão lại không phải là người gì của khách quan...

Kim Tiểu Sơn bắt đầu nói:

– Người lớn tuổi ra ngoài lại bị nhiễm bệnh đáng thương lắm.

Tiểu nhị lắc đầu nói:

– Lão già bị bệnh là thật, trên mình không đồng bạc cũng là thật. Nhưng lão có thể có đồ vật khác. Như khi đêm kia lão đến đây chưởng quầy còn bảo tiểu nhân mời đại phu cho lão. Lão được xem bệnh, uống thuốc xong lão lại nói mình không tiền bạc. Bộ dạng đáng ghét khả ố đến nỗi đại phu không đến nữa. chưởng quầy muốn lấy đồ vật của lão để đổi lấy chút ngân lượng lại bị lão chửi mắng một hồi. Đêm qua gặp được khách quan lão mới có được bữa cơm ăn. Mới sáng sớm lão lại lột được khách quan thêm một bữa cơm nữa.

Kim Tiểu Sơn mỉm cười hỏi:

– Đưa thức ăn vào chưa?

Đồng thời lấy ra một lạng bạc nói:

– Tổng cộng bao nhiêu? Tính xong ta phải lập tức lên đường.

Phổ kị bưng mâm thức ăn vào trong khách phòng, Kim Tiểu Sơn ngồi xuống chậm rãi xé bánh bao cho vào miệng, chờ phổ kị trở lại tính xong tiền rồi mới đi. Chớp mắt đã thấy tên phổ kị từ bên trong đi ra lẩm bẩm nói:

– Cái lão già này, lão dường như muốn ăn thịt người ta! Lão bảo tiểu nhân báo với khách quan nhất thiết phải đi gặp lão một lần. Tiểu nhân thấy lão có chủ ý quấy nhiễu khách quan.

Một lạng bạc còn không dùng đến một nửa Kim Tiểu Sơn cầm bốn thỏi tiền lẻ nhét vào trong bụng. Vốn muốn lên đường nhưng chàng sau khi do dự một hồi lại trở vào trong khách phòng phía sau khiến phổ kị nhìn thấy phải lắc đầu.

Lão già quả thật ăn rất nhanh. Kim Tiểu Sơn vừa mới đi vào khách phòng lão già đã đặt đĩa xuống. Hai cái bánh nướng vốn nửa cân cũng đã sớm chui vào bụng. Xòe tay quẹt mép đồng thời vỗ vào mép giường lão già cười nói:

– Tiểu tử, ngồi xuống đây nói chuyện.

Kim Tiểu Sơn không ngồi xuống chỉ nhìn thần sắc lão già nói:

– Văn bối phải lên đường, lão tử có lời gì muốn nói với văn bối sao?

Lão già quan sát tỉ mỉ Kim Tiểu Sơn hồi lâu nhẹ gật đầu nói:

– Vai hổ, lưng ong, dáng dấp khí phách, sắc mặt trung hậu coi như là một vật liệu tốt.

Kim Tiểu Sơn nghe không hiểu, không ngừng chớp đôi mắt sư tử sáng quắc của mình. Đột nhiên sắc mặt lão già đanh lại nói:

– Tiểu tử mi cứu người không đến nơi, giữa đường bỏ rơi lão già này không màng đến, phải tay đi sao?

Kim Tiểu Sơn ngăn người nói:

– Lão tử, chúng ta đều là người gặp nạn, nếu có sức giúp lão tiểu tử này không tiếc sức mình. Nhưng trước mắt văn bối còn phải lên đường.

Lão già giận mắng:

– Mi lên đường ta phải làm sao?

Ngập ngừng một hồi Kim Tiểu Sơn nói:

– Trời không tuyệt đường của kẻ bền cùng, nhất định sẽ có người hảo tâm lo cho lão tử vậy.

Lão già trầm giọng hừ một tiếng:

– Chí ít, trước mắt không có ai lo cho lão già này đâu!

Lão già chỉ tay bên ngoài phòng vừa nói:

– Bọn chúng đều không thể kể là người, nhiều lắm cũng chỉ có một nửa người vì bọn chúng chỉ đội lột da người. Người ta nói tìm người bằng thịt còn tìm của bọn chúng đều làm bằng thép. Lão tử này nói bọn chúng như vậy là coi như nửa con người.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Lão tử, việc này cũng không trách được. Người ta ai cũng cầu lợi.

Lão già giận chỉ Kim Tiểu Sơn nói:

– Hảo tiểu tử, mi đồng tình với bọn đội lột người kia. Trái lại bài bác lão già nhăn nhoe này là sai lầm, đáng ghét!

Kim Tiểu Sơn ngượng ngùng nói:

– Lão tử hiểu lầm. Nếu không có việc gì khác tiểu tử phải đi đây.

Lão già vừa nghe càng giận hơn mắng:

– Mi đi lão già này phải làm sao?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Nghe phở kị trong quán nói lão tử còn có một món đồ vật, sao không cầm đồ trong lúc khẩn cấp, phải biết tính mạng là khẩn yếu hơn.

Lão già hừ lạnh một tiếng đồng thời lấy ra trong ngực một bao vải. Bao vải đó là một bao vải nhung màu xanh lục. Bao vải nhung đó dài ước ba tấc.

Lão già không mở ngay trái lại nói với Kim Tiểu Sơn đang đứng thần thờ:

– Tiểu tử, có câu nói không biết người có nghe qua chưa?

Kim Tiểu Sơn bước lại gần nói:

– Lão tử, xin chỉ giáo.

Lão già đưa tay vuốt cái bao nhung nói:

– Tú tài đói chết không bán sách, tráng sĩ nghèo chết không bán kiếm!

Kim Tiểu Sơn cơ hồ bật cười nói:

– Lão tử, trong tay lão là đồ vật gì? Văn bối nhìn thấy nó không phải sách cũng không phải kiếm. Không biết lão tử sao nói lời này?

Lão già cười lạnh đưa tay mở bao vải nhung ra. Trong chớp mắt một vòng ánh sáng lóe lên khắp phòng âm u, một món đồ vật quái lạ lấp lánh màu bạc không ngừng lấp lánh trong tay lão già.

Kim Tiểu Sơn nhìn đồ vật trong tay lão già hai đầu tinh quang sáng rực, mà đầu nó như đầu ngọn thương, thân nó hình tròn đẹp. Một cái vòng tay nối liền với một sợi xích nhỏ quấn vào chỗ trống chính giữa, nhìn giống như cái thoa dệt vải.

Chàng bất giác cười nói:

– Lão tử, đây là đồ chơi gì vậy?

Lão già dừng đứng nói:

– Đồ chơi lấy mạng!

Kim Tiểu Sơn giật mình nói:

– Có thể giết người?

Lão già lẩm bẩm nói:

– Thoa phi thoa khước tự thoa. Xuyên thoa thương lâm đao kiếm vong.

Trầm mặc một hồi lão già nhìn Kim Tiểu Sơn nói:

– Tiểu tử, tiểu tử có nguyện theo lão gia học tuyệt kỹ phi thoa này không?

Lão không chờ Kim Tiểu Sơn suy nghĩ lập tức nói tiếp:

– Khi cơ hội của một người đến cũng chỉ là trong chớp mắt. Một mai cơ hội mất đi tất có thể cả đời hối tiếc.

Kim Tiểu Sơn thoáng trầm tư nói:

– Coi như văn bối muốn theo lão tử học tuyệt kỹ phi thoa này. Vậy cũng phải chờ văn bối về quê hương một chuyến. Tóm lại, văn bối muốn sau khi đem tin bất hạnh bẩm báo về nhà mới có thể trở lại đây học võ với lão tử.

Lão già vừa nghe lãnh đạm nói:

– Ngu muội vô tri! Thật đáng thương! Đi đi, lão không cần mi nữa.

Lão vội vã đem cây ngân thoa cắt vào rồi nghiêng người ngủ tiếp, đôi mắt nhắm liền không thèm nhìn đến Kim Tiểu Sơn.

Kim Tiểu Sơn lấy ra một lạng bạc đặt bên cạnh lão già nói:

– Đây là văn bối tặng lão một lạng bạc, không đủ lòng thành. Văn bối đi đây.

Không ngờ lão già vẫn không mở mắt! Chỉ đến khi Kim Tiểu Sơn sắp ra khỏi cửa lão mới lẩm bẩm nói:

– Con trâu không chịu ăn lúa không thể đè đầu nó xuống, hết cách rồi!

o O o

Kim Tiểu Sơn vội vã bước ra khỏi khách điểm. Trong tay nải có mấy cái bánh bao. Trên tay cầm cây đao chặt củi, nhắm hướng bắc đi vào trong núi. Núi cao, đường xa chàng biết muốn đi về nhà ít lắm cũng phải đi sáu bảy ngày trời. Mà đi năm ngày đầu đều là đường núi, mấy ngày sau phải qua Hoàng Hà. Đi về cao nguyên phía bắc lộ phí không quá hai lạng bạc. Một ngày ăn hai cái bánh bao có thể đi đến nơi.

Gió xuân phảng phất. Bốn bề yên tĩnh. Kim Tiểu Sơn đi trong sơn đạo khó tránh khỏi có lúc rơi nước mắt. Nhớ lại không lâu trước đây khi di dân về nam, mình gánh một gánh đồ, thê tử Lâm Tiểu Tiểu ẵm con thơ, trên đường riu rít vui cười đi về phía nam. Bây giờ trái lại thương hải tan điền. Cuộc đời thay đổi bất thường. Giấc mộng đẹp tương lai sụp đổ, lại còn đem theo tin tức bất hạnh khiến lòng người tan nát trở về quê hương.

Lộ trình toàn là sơn đạo. Trước mặt chính là Hắc Tùng Lĩnh. Kim Tiểu Sơn đi chưa đến nửa sườn núi đột nhiên nghe một tiếng hét to, tức thì từ trong rừng xông ra năm tráng hán. Kim Tiểu Sơn thấy năm người mặt mày dữ tợn bèn cầm cây đao bổ củi thủ ngang ngực.

Năm tráng hán thấy bộ dạng liều chết của Kim Tiểu Sơn một người trong bọn đưa đao chỉ Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Đi về đâu?

Kim Tiểu Sơn thấy người này mắt to mũi lớn, râu ria xồm xoàm bao quanh cả hàm. Trên tay cây đao mũi nhọn. Bộ dạng như muốn ăn thịt người bèn nói:

– Tiểu tử không dám gạt, đang trên đường về nhà. Các vị nương tay nhường lộ cho tiểu tử.

Thu củi đầu đao lại người đó cười ha hả hỏi:

– Có lẽ cũng là người Đại Hòe Thụ, Hồng Động, Sơn Tây chăng?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Đúng vậy!

Không ngờ tráng hán vừa nghe cười ha hả nói:

– Té ra mọi người đều là đồng hương. Ta khuyên mi đừng trở về, làng quê năm nay mất mùa, chỉ bằng theo bọn ta xông pha thiên hạ, có thịt cùng ăn. Tóm lại, so với trở về chịu đói khát tốt hơn nhiều.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe biết chúng bảo chàng cùng làm giặc cướp, bụng bảo dạ.

– Mình phải có chủ ý.

Đang suy nghĩ ứng phó thế nào với năm tên trước mắt đột nhiên lại nghe người trẻ tuổi khác nói:

– Ta vốn cũng về quê quán đây. Nhưng ta về lại trở ra. Bạn đồng hương có ăn qua vỏ cây du chưa? Bạn muốn ăn thứ đó xin mời đi chúng ta không ngăn cản.

Lại nghe đại hán râu xồm nói:

– Chỉ sợ hiện giờ cả vỏ cây du cũng bị người ta ăn sạch rồi.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe, thật khiến chàng do dự không quyết. Chầm chậm đi đến gần bên cạnh Kim Tiểu Sơn đại hán râu xồm vỗ nhẹ vào vai Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Ta họ Cổ, tên Thành Văn. Đi thôi huynh đệ! Ta đưa huynh đệ đến gặp thủ lĩnh bọn ta. Huynh đệ thân hình lực lưỡng, săn chắc. Thủ lĩnh mà thấy nhất định vui mừng.

Kim Tiểu Sơn ngẩn người hỏi:

– Các người còn có thủ lĩnh?

Năm người cùng cười ha hả. Đại hán râu xồm Cổ Thành Văn nói:

– Huynh đệ cho rằng chỉ có năm người bọn ta sao? Đông nhiều lắm. Lát nữa huynh đệ nhìn thấy mọi người huynh đệ sẽ biết đi con đường này là rất đúng.

Kim Tiểu Sơn chưa kịp suy nghĩ đã bị năm người kéo theo vào trong rừng rậm tối đen. Đó là phía dưới vách núi hơi cao và dốc. Năm người đi xuyên như con thoi trong rừng. Đâu đây chợt nghe tiếng kêu lạnh lạnh của quái điệu vang rừng. Tráng hán râu xồm nói:

– Sắp đến rồi!

Còn chưa đi ra khỏi rừng đã nhìn thấy một dãy nhà tranh ẩn hiện dưới làn khói trắng. Có lẽ đang chuẩn bị bữa ăn trưa. Lúc này có một đại hán tuổi khoảng bốn mươi, hai tay chống nạnh, tướng người dữ dằn đang đứng trên tảng đá lớn. Hắn đang hưng hởi, hăng say giảng giải gì đó với mọi người. Thấy sáu người vừa đi ra khỏi rừng bèn giơ tay lên nói:

– Đến đây nghe đi!

Cổ Thành Văn nói với Kim Tiểu Sơn đang đứng phía sau:

– Đó là thủ lĩnh. Chờ một chút ta dẫn tiến huynh đệ.

Kim Tiểu Sơn thấy đám người này ước khoảng ba mươi tên. Phần lớn là tráng hán trẻ tuổi. Trên lưng mọi người đều mang cương đao hình dạng không giống nhau. Lúc này Kim Tiểu Sơn chợt nghe tên thủ lĩnh lớn giọng:

– Thượng du sông Kim Sa đã đến song ít người lui tới. Đám bọn ta nếu cướp đoạt ở thôn trấn thì không đủ lực lượng. Cổ thủ ở núi này sớm muộn gì cũng chết đói. Nội năm ba ngày nữa mọi người phải di chuyển về sông Kim Sa.

Có một người cao giọng nói:

– Lời thủ lĩnh đúng lắm. Chúng ta đem hết sức lực ra hợp lại cũng có thể đãi vàng trên sông Kim Sa, còn hơn ở đây không có mối làm ăn. Còn bị người ta mắng là cường đạo!

Lời vừa nói ra không ít người gật đầu. Không ngờ đại hán đứng trên tảng đá chỉ mặt người đó mắng:

– Đãi vàng! Nghe ra không sai nhưng có mấy người phát tài nhờ đãi vàng chớ? Tiểu tử, mi đừng có hiểu lầm ý ta. Đưa bọn mi về phía thượng du sông Kim Sa là vì để xem bọn đãi vàng đó có chút gì không? Có đáng để bọn ta chiếu cố đến chúng không? Tiểu tử mi còn cho rằng ta đưa bọn nhân thủ các người đến đó, đứng trong nước lạnh, gió thổi cắt da để đãi cát vàng sao? Hừ! Đồ vô tích sự!

Lập tức hơn ba mươi người yên lặng như tờ. Lúc này đột nhiên tiếng bát đĩa vang lên. Đại hán đứng trên tảng đá khoát tay, cao giọng gọi:

– Ăn cơm!

Lập tức tất cả mọi người đều đi vào dãy nhà tranh. Cổ Thành Văn đưa Kim Tiểu Sơn đến trước mặt đại hán đó thi lễ, cười nói:

– Thưa thủ lĩnh, tiểu tử này là người Đại Hòe Thụ đến đây. Ngày tháng khốn khó, muốn trở về quê. Thuộc hạ dẫn hân tham kiến thủ lĩnh.

Lúc này đại hán đó vừa mặc áo chỉnh tề, vừa hỏi Kim Tiểu Sơn:

– Mi tên gì?

– Kim Tiểu Sơn.

Đại hán cười ha hả nói:

– Tên không sai, họ Kim này giống như một tòa núi nhỏ. Ha... Ha...

Kim Tiểu Sơn cùng Cổ Thành Văn cùng cười ha hả. Không ngờ Kim Tiểu Sơn chỉ cười nửa giọng. Nét cười đành lại trên mặt chàng vì chàng nhìn thấy trên áo của gã thủ lĩnh thiếu một nút áo – một cái nút đồng.

Ngầm nghiêng rằng, Kim Tiểu Sơn muốn rút đao ra chém nhưng chàng lại đối diện với bộ dạng chắc nịch như núi Thái Sơn của đại hán đó nên đành dè nén lửa

giận trong lòng.

Đại hán đưa tay vuốt râu hàm, tay kia chỉ vào hán tử bên cạnh nói:

– Chu Đại Cang, tên này do mi điều dụng.

Cổ Thành Văn vừa nghe xong vỗ vào Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Xong rồi! thủ lĩnh đã đồng ý, còn không may đa tạ thủ lĩnh thu dụng.

Kim Tiểu Sơn miễn cưỡng chấp tay nói:

– Đa tạ!

o O o

Kim Tiểu Sơn xem ra trở thành kẻ cướp thật rồi. Đương nhiên làm cường đạo cũng không phải dễ. Mỗi người đều có bản lĩnh, trừ tánh tình hung hãn, ra tay tàn bạo ra, binh khí trong tay còn phải múa được vài chiêu.

Buổi chiều hôm đó Kim Tiểu Sơn tham gia cuộc thao luyện của băng cướp này. Trong đám đó quả có mấy tên bản lĩnh. Chúng thay nhau chỉ dẫn bọn còn lại múa đao đi quyền.

Còn Kim Tiểu Sơn cứ lưu ý tên thủ lĩnh. Hắn cứ hai tay chống nạnh đứng trước nhà tranh, có lúc gật đầu, có lúc lại lắc đầu lia lịa.

Trăng đêm nay rất tròn, ánh sáng bàng bạc tỏa ra khắp núi rừng. Kim Tiểu Sơn cố nhẫn nại nhưng chàng không chịu đựng được nữa, nhẹ nhàng đi vào trong căn nhà tranh mà tên thủ lĩnh đang ngụ một mình ở đó.

– Có việc muốn tìm thủ lĩnh đàm đạo.

Ngồi trên chiếc giường gỗ thủ lĩnh hỏi:

– Việc gì, Kim Tiểu Sơn?

Kim Tiểu Sơn chậm rãi bước lên nói:

– Có việc bí mật muốn nói với đầu lĩnh.

Đại hán theo ánh sáng của ngọn nến nhìn khuôn mặt khô cứng của Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Bí mật gì? Nói đi!

Kim Tiểu Sơn đưa tay chỉ ra ngoài nói:

– Bên vách núi yên tĩnh, thuộc hạ đến đó chờ thủ lĩnh.

Dứt lời chàng không chờ đại hán nói gì vội vã quay lưng đi về phía vách núi ở phía tây dãy nhà tranh.

Đại hán ngạc nhiên lập tức đứng dậy, thất lại thất lưng đuổi theo.

o O o

Một dòng suối trên vách núi cao muôn trượng tuôn xuống hình thành một cái đầm nhỏ, sau đó chảy về phía tây. Dọc theo vách núi có một đám mây.

Kim Tiểu Sơn nhìn lên trời đêm trong vắt. Đường như hiền thê đang rơi nước mắt. Đứa con nhỏ đang khóc òa. Thế là chàng trợn mắt căm hận, nghiêng răng ken két. Tay trái cầm nút áo đồng đã thấm ướt mồ hôi.

Một tiếng tăng hắng nặng nề đại hán nhường đôi mày rậm hỏi:

– Kim Tiểu Sơn, xem bộ dạng thần bí của mi, có việc gì muốn nói với ta?

Kim Tiểu Sơn quay phắt người lại đối mặt với đại hán cao hơn mình nửa cái đầu nói:

– Thuộc hạ muốn trước tiên biết đại danh của thủ lãnh.

Đại hán ngăn người nhưng chậm chậm nói:

– Tọa Sơn Hồ Trương Diệu.

Hắn ngừng một chút lại tiếp:

– Tên hán tử buổi chiều đưa người tới đây tên Cổ Thành Văn, chỉ đáng tiếc văn không thành lại thành cường đạo. Ha... Ha...

Tọa Sơn Hồ Trương Diệu cười một trận lại phát hiện Kim Tiểu Sơn mặt lạnh lùng, bất giác ngăn người hỏi:

– Mi có việc gì muốn bẩm báo với ta?

Kim Tiểu Sơn lạnh lùng xòe bàn tay có nút đồng đã cháy đen dưới ánh sáng trăng. Chỉ thấy một vật nhỏ đen đen.

Trương Diệu trầm giọng hỏi:

– Trên tay mi là đồ gì?

Kim Tiểu Sơn lạnh lùng nói:

– Không phải nút đồng trên áo thủ lãnh sao?

Chộp vào tay Kim Tiểu Sơn đưa lên nhìn kĩ Trương Diệu nói:

– Không sai! Đúng là nút áo của ta.

Đột nhiên Tọa Sơn Hồ Trương Diệu trợn tròn đôi mắt hỏi:

– Nữ nhân đó là phu nhân của mi sao?

Kim Tiểu Sơn đứng thẳng người, toàn thân không ngừng run rẩy nói:

– Không sai!

Đột nhiên Trương Diệu cười ha hả nói:

– Hóa ra mi đến đây tầm thù!

Kim Tiểu Sơn giận dữ mắng:

– Giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền vốn là việc trời đất xưa nay!

Trương Diệu gật đầu nói:

– Coi như có việc đó. Nhưng tiểu tử mi phải hiểu rõ sự tình rồi vấn tội ta sau.

Kim Tiểu Sơn giận hỏi:

– Sự tình gì?

Trương Diệu chấp tay sau lưng thông thả nói:

– Mi biết lão tử này làm gì không?

Kim Tiểu Sơn còn chưa mở miệng Trương Diệu đã tiếp lời:

– Lão tử này giết người làm sinh kế, đã và cũng sẽ theo con đường này. Ta cho mi biết, ta đương nhiên không sợ có người đến tầm thù. Mi nghĩ sao?

Đôi mắt Kim Tiểu Sơn cơ hồ bắn ra máu nói:

– Họ Trương kia, tại sao mi hạ độc thủ, ngay cả đứa bé mới hơn một tuổi cũng không tha, lại còn phóng hỏa nữa?

Trương Diệu cười một tràng dài nói:

– Làm cái gì phải giống cái đó. Bán món gì đương nhiên phải rao món đó. Nghề Trương đại gia này làm là giết người phóng hỏa. Mi đã biết rõ hà tất hỏi nhiều làm gì.

Kim Tiểu Sơn chậm rãi đưa cây đao che củi trong tay lên, di động bước chân đến trước mặt Tọa Sơn Hồ Trương Diệu, miệng rít lên:

– Đồ súc sinh, nạp mạng mau!

Kim Tiểu Sơn xem Tọa Sơn Hồ như con lợn rừng. Còn Trương Diệu mặt không đổi sắc, đứng yên tại chỗ, đôi mắt nhìn thẳng Kim Tiểu Sơn đang dần dần đến gần, cười nói:

– Xem bộ dạng của mi rất yêu ả phu nhân xinh đẹp đó. Nếu không mi làm sao chịu bán mạng vì ả?

Kim Tiểu Sơn giận dữ mắng lớn:

– Lão tổ mi!

Chàng vung đao chém xuống Trương Diệu đang ung dung đứng bên vách núi. Chỉ đáng tiếc Trương Diệu không phải là con lợn rừng. Hắn chỉ ưỡn ngực ngửa người ra sau đã né được đao của Kim Tiểu Sơn. Chân trái quét về phía Kim Tiểu Sơn cực nhanh, móc vào chân phải của chàng. “Hự” một tiếng, Kim Tiểu Sơn đã bị ngã té nhào xuống đất, ngửa mặt lên trời.

Một trận cười ha hả, Kim Tiểu Sơn đang lồm cồm bò dậy, Trương Diệu không hạ thủ mà ôn hòa nói:

– Quyết tâm của mi đáng khen nhưng hành sự ngu muội cực kì, chỉ bằng chút tài nghệ của mi mà tìm đến đây tầm thù! Ta chỉ cần cho một thủ hạ với một hai chiêu đã có thể đưa phu thê mi đoàn tụ dưới suối vàng.

Kim Tiểu Sơn lúc này mới cảm thấy hận mình đã không biết võ nghệ. Trước mắt lại đang như cửi trên lưng cạp, chỉ sợ đêm nay dữ nhiều lành ít. Muốn trở lưỡi đao chết phức cho rồi nhưng phải chết sao cho oanh oanh liệt liệt.

Lòng đã quyết Kim Tiểu Sơn gầm to một tiếng vung cây đao loạn xạ nhắm vào Trương Diệu.

Không chờ Kim Tiểu Sơn tiếp cận mình Trương Diệu đã rút lên một tiếng, song chưởng nhất tề phóng ra. Tả thủ một chưởng chém xuống tay phải của Kim Tiểu Sơn còn hữu chưởng nhanh như điện hung hãn đập vào vai Kim Tiểu Sơn.

“Keng”, tiếng đao rơi trên đá kèm theo tiếng thét đau đớn của Kim Tiểu Sơn. Thân chàng bị bắn đi xa ba trượng rơi xuống dốc núi.

Trên dốc núi Tọa Sơn Hồ Trương Diệu lặng lẽ phủ tay, không màng nhìn xuống dốc núi nơi Kim Tiểu Sơn vừa rơi xuống. Hắn thông thả bước về phía dãy nhà tranh như không có chuyện gì xảy ra.

Đêm về nước suối lạnh lẽo. Đầm nước nhỏ dưới dốc núi tuy không sâu nhưng cũng lạnh buốt.

Sau khi Kim Tiểu Sơn bị trúng chưởng của Trương Diệu rơi xuống dốc núi. Toàn thân chàng đau đớn không chịu được lại rơi ngay xuống đầm nước lạnh buốt làm chàng sức tởm. Kim Tiểu Sơn vội bò lên khỏi đầm nước, lòng nơm nớp lo sợ thủ hạ Trương Diệu truy tìm. Nén cơn đau đớn chàng lập tức xuyên rừng sâu trở lại con đường cũ đã đến đây.

Đường đến đương nhiên là Trùng Dương trấn vì chàng còn nhớ đến lời nói của lão già trong khách điểm. Tuy đến giờ nghỉ lại chàng vẫn có chút nghi ngờ nhưng tóm lại muốn thử xem sao. Hơn nữa cừu nhân là Tọa Sơn Hồ Trương Diệu đúng là một tay bản lĩnh. Trừ phi mình bỏ đi việc báo thù cho vợ con, nếu không mình phải nhanh chân tìm được lão già hầy tính.

Kim Tiểu Sơn chạy một mạch về Trùng Dương trấn thì đã bụng đau ruột thắt, mỗi một cùng cực. Chàng cơ hồ muốn té nhào trước cửa khách điểm.

– A! Phải là khách quan mới vừa đi khỏi quán sáng nay không? Tại sao lại...

Phổ kị ngạc nhiên nhìn Kim Tiểu Sơn. Kim Tiểu Sơn hốt hển hỏi:

– Nói cho ta biết lão tử còn ở trong điểm này không?

Phổ kị ngẩn người rồi cười châm chọc hỏi:

– Thế nào! Khách quan gấp rút trở về đây chỉ hỏi thăm lão già đó thôi sao?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Mi chỉ cần báo cho ta biết lão tử có còn ở đây không là được rồi!

Phổ kị gật gật đầu nói:

– Hôm nay chưởng quầy của tiểu nhân ban tặng cho lão một tô cháo loãng. Lúc này khách quan lại đi tìm lão chắc chắn lão không lợi dụng khách quan một

bữa cơm nữa đâu.

Kim Tiểu Sơn chậm rãi đứng thẳng thân người, một mặt dặn dò phổ kị làm hai bát mì đưa vào phòng.

Kim Tiểu Sơn mệt mỏi trở về lại bên cạnh chiếc giường lão già ốm như que củi. Lão già chớp chớp mắt cười hỏi:

– Bộ dạng mi mất hồn lạc phách, có phải gặp cường đạo không?

Kim Tiểu Sơn sửng người nói:

– Không dấu lão tử vẫn bối trên đường gặp đám cường đạo. Đã hết cách rồi giờ muốn theo lão tử học chút bản lĩnh.

Lão già cười lớn hỏi:

– Tiểu tử mi lần này tin lão nhân gia có bản lĩnh sao?

Lão ngừng một hồi lại nói:

– Mấy tên thảo khấu có sá gì trong mắt lão nhân gia!

Lòng Kim Tiểu Sơn cảm thấy lão già này thật không đáng tin. Người đến nước này còn khoa trương khoác lác. Chàng nghĩ không biết mình có hoài công khi trở lại đây không.

Thoáng chốc phổ kị đã bưng vào hai tô mì còn bốc khói nghi ngút. Lão già vừa thấy không khách sáo, ngồi dậy tiếp lấy một bát, vung đũa lùa lia lia vào miệng.

Kim Tiểu Sơn cũng nhận phần mình. Trong một thoáng chỉ còn lại hai cái tô nhẵn bóng. Lúc bấy giờ lão già đưa tay lên quẹt mép nói:

– Tiểu tử theo lão gia học bản lĩnh phải đáp ứng ta một việc.

Kim Tiểu Sơn chỉ muốn biết lão già này có bao nhiêu bản lĩnh. Tuy nhiên chàng cũng một lòng muốn học bản lĩnh chân thật. Vừa nghe đã vội gật đầu đáp:

– Văn bối sẵn sàng nghe theo lời lão tử.

Lão già xòe bàn tay khô như chân gà vỗ lên mép giường nói:

– Tiểu tử ngồi xuống đây!

Kim Tiểu Sơn đi lại ngồi bên cạnh lão già. Một lần nữa lão già nhìn chàng tỉ mỉ rồi cười nói:

– Tốt lắm, là một vật liệu tốt để học võ.

Gật đầu lão già nói tiếp:

– Tiểu tử mi có biết lão nhân gia bị bệnh gì không?

Kim Tiểu Sơn đáp:

– Văn bối không biết nhưng cảm thấy bệnh lão tử không nhẹ.

Lão già lắc đầu nói:

– Cái gì mà không nhẹ. Ta bị bệnh lao. Mi có biết loại bệnh này vừa chậm vừa kéo dài. Có thể ăn, có thể sống nhưng nó lại ho dữ dội. Nó còn được gọi là bệnh phú quý nữa.

Kim Tiểu Sơn không biết cái gì gọi là bệnh lao nhưng sau khi chàng nghe lão già nói “bệnh phú quý” bất giác chàng hỏi:

– Cái gì là bệnh phú quý?

– Người bệnh lao không những ăn được mà còn ăn ngon, ăn nhiều nữa. Cho nên người ta nói bệnh này là bệnh phú quý, mi hiểu chưa?

Kim Tiểu Sơn vừa nghe sắc mặt lộ vẻ buồn rầu. Lão già cười ha hả nói:

– Thế nào! có phải lo lão nhân gia ăn hết của mi không?

Kim Tiểu Sơn mặt nhăn nhó nói:

– Thực không dám dấu lão tử, trên mình vẫn bối chỉ có hơn ba lượng một chút thôi.

Lão già lạnh mặt nói:

– Thế nào! Thì ra mi cũng là một tên cùng khổ!

Kim Tiểu Sơn thấy lão già lập tức trở mặt bất giác ngăn người nói:

– Không phải lão nhân gia muốn dạy văn bối bản lĩnh sao?

Lão già lắc nhẹ đầu thở dài thốt:

– Không sai! Lão nhân gia đã nói qua là muốn dạy bản lĩnh cho mi. Lúc đó mi khiến ta cảm động trong đáy lòng vì mi có trái tim lương thiện, cứu kẻ yếu nhược cơ hàn, cho nên...

Kim Tiểu Sơn vội nói:

– Văn bối hiện giờ không phải giống vậy sao?

“Hừ” một cái lão già từ từ nằm xuống giường.

o O o